

Harul lui Dumnezeu pentru lume

Avem privilegiul să mergem pe urmele pașilor lui Isus, ale Domnului și Învățătorului nostru, ca să le aducem celor care se găsesc sub puterea diavolului ceea ce îi eliberează pe deplin. „Se poate lua prada de la cel tare? Și vor fi eliberați cei care sunt pe drept captivi?“ întreba Isaia în capitolul 49, versetul 24. Știm răspunsul. Fiul lui Dumnezeu posedă putere eliberatoare; fiecare suflet mântuit reprezintă o părticică de țară care a fost smulsă de sub stăpânirea diavolului și care a fost adăugată Împărăției Domnului. Cât de minunat este să vezi steagul întunecat al diavolului dat jos și aruncat, să vezi că Domnul a intrat solemn și a luat în posesie ceea ce era al Lui și că El folosește această nouă parte de țară, ca de aici să obțină noi victorii!

Aceasta este lucrarea Domnului, însă Lui îi place să o dea în mâinile acelor pe care i-a eliberat, pentru că citim: „Cum vor auzi fără cineva care să predice?“ (Romani 10.14). „Ei au vorbit astfel încât a crezut o mare mulțime“ (Faptele Apostolilor 14.1). „Cel care-l întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet din moarte și va acoperi o mulțime de păcate“ (Iacov 5.20).

Însă lupta nu este ușoară, iar diavolul va apăra orice palmă de pământ a teritoriului său. Când am înțeles că avem de-a face cu puterea sa, atunci ne vom întoarce de la puterea și înțelepciunea noastră închipuită spre Domnul. Să fim plini de dorința de a vesti vestea bună, însă tot așa de stăruitor să căutăm locul unde se găsește adevărata putere și înțelepciune, prezența Domnului, și să experimentăm că numai în dependență de El drumul conduce spre victorie!

„Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului: pentru că lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânirilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânitorilor lumii întinericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății din locurile cerești. De aceea luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit toate. Stați deci tari, având mijlocul încins cu adevărul, fiind îmbrăcați cu platoșa dreptății, *având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii*, peste toate acestea luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere, și veghind la aceasta cu toată stăruința și cu rugăciune pentru toți sfinții, *și pentru mine*, ca ori de câte ori îmi deschid gura să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală *taina Evangheliei*“ (Efeseni 6.10-19).

Evanghelia harului lui Dumnezeu netezește drumul pentru ceea ce vine după aceea; cu privire la această țintă, credincioșii sunt îndemnați să lupte și să se roage; rezultatul final al Evangheliei vestite va fi triumful lui Dumnezeu și nimicirea deplină a dușmanului. „Blestemați pe Meroza!“ Sunt unii care cred că pot „să rămână neutri“, că a fi creștin nu are nimic a face cu această luptă. Aceștia trebuie să ia aminte la cuvintele: „Blestemați pe Meroza! a zis Îngerul Domnului, blestemați, blestemați pe locuitorii lui; căci n-au venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului printre oamenii viteji“ (Judecători 5.23). De ce a rămas Ruben în țarcul stânei, în timp ce lupta era în toi? De ce iubesc astăzi credincioșii confortul și luxul și rămân în siguranța țarcurilor stânei, în timp ce Evanghelia minunată a lui Dumnezeu este purtată în afară și se opune întregii puteri și viclenii a diavolului? Acolo unde domnește o astfel de indiferență, șiretenia diavolului a avut succes, iar el a cucerit teren. Domnul să ne dăruiască har, ca să ne uităm pe noi înșine și să luptăm mai departe! El ne conduce prin lumina înțelepciunii Sale și prin lucrarea harului Său până la ivirea zorilor; atunci toți dușmanii Lui vor fi nimiciți, iar cei care Îl iubesc vor fi ca soarele când se arată în puterea lui (Judecători 5.31).

Biruința diavolului fiind gata să ne jertfim

Când diavolul nu reușește să trezească în noi îndoială față de dragostea și bunătatea lui Dumnezeu sau să ne împiedice de a face bine altora, atunci se va strădui să ne biruiască făcându-ne să avem o părere înaltă despre noi înșine – eul devine numărul unu în locul lui Dumnezeu.

În grădina Eden, aceasta a fost prima dovadă pentru abaterea de la Dumnezeu. Eva s-a gândit la sine; când a întins mâna ca să ia din rodul pomului, a dovedit că a început să iubească EUL mai mult decât pe Dumnezeu. Începând cu acea zi tristă, totdeauna a fost așa în natura omului. La aceasta a făcut diavolul aluzie când a stat înaintea lui Dumnezeu și a spus: „Piele pentru piele! Da, omul va da tot ce are pentru viața lui. Dar întinde-Ți mâna și atinge-Te de osul lui și de carnea lui și vezi dacă nu Te va blestema în față“ (Iov 2.4-5). Diavolul a înțeles foarte bine caracterul căderii în păcat. El a știut cât de egocentrice sunt oamenii; ei ar fi jertfit totul, chiar și pe Dumnezeul lor, ca să se salveze pe sine.

Domnul Isus, Modelul și Conducătorul nostru, a fost cu totul altfel. El a jertfit de bunăvoie toate, chiar și viața Sa. Când a fost ispitit de diavolul ca să-i fie milă de Sine și să se retragă de la cruce, El a rămas pe drumul binecuvântat al dăruirii depline lui Dumnezeu. El L-a iubit pe Domnul Dumnezeu Său cu tot sufletul și cu toată puterea Sa și a răspuns acelei mari ispite cu cuvintele: „Paharul pe care Mi L-a dat Tatăl, să nu-l beau?“ (Ioan 18.11).

Sfinții lui Dumnezeu au victoria prin El, iar dușmanul va fi călcat în picioarele lor. Caracterul acestei victorii ne este prezentat clar în Apocalipsa 12.10-11: „Și am auzit în cer un glas puternic spunând: Acum a venit mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său; pentru că acuzatorul fraților noștri, care zi și noapte îi acuza înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au burluit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și *nu și-au iubit viața chiar până la moarte*“. Aici avem victoria asupra diavolului, căci ne sunt prezentați cei care, cu toate șireteniile și multele sale ispite, au iubit mai mult pe Dumnezeu decât pe ei înșiși și și-au dat de bunăvoie viața din pricina mărturiei Lui. Dumnezeu a însemnat pentru ei mai mult chiar decât viața. Acesta este triumful lui Dumnezeu asupra diavolului în inimile alor Săi. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu; acesta este rezultatul dragostei Sale față de ei, care s-a descoperit în sângele Mielului. Acest sânge este pentru noi semnul de netăgăduit al unei iubiri care biruie orice dușman, al unei iubiri care nu a putut fi stinsă nici de apele cele mari ale morții. Această dragoste triumfă în fiecare credincios și copleșește în așa fel inima, încât ea înseamnă totul pentru el, împreună cu adevărul și realitatea lui Dumnezeu, care este izvorul acestei dragoste; toate celelalte sunt fără importanță pentru el. Așa a fost în cazul martirilor, care în mijlocul flăcărilor, pe stâlpul de tortură puteau să intoneze cântări de biruință, și așa va fi întotdeauna acolo unde biruie dragostea lui Dumnezeu.

Care este însă poziția noastră față de această dragoste? În zilele noastre nu trebuie să suferim neapărat ca martiri din pricina lui Hristos; totuși avem privilegiul să dovedim în fiecare zi că Îl iubim pe El mai mult decât pe noi înșine. Nu constă secretul adevăratei ucenicii tocmai în aceasta? Nu găsim tocmai aceasta exprimat în cuvintele Domnului? „Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, și mama, și soția, și copiii, și frații, și surorile, ba chiar propria sa viață, nu poate fi ucenicul Meu; și oricine nu-și poartă crucea și vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu“ (Luca 14.26-27).

„Oricine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și salveze viața, și-o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, și-o va salva“ (Marcu 8.34-35). Această lucrare nu se bazează pe o lepădare de sine parțială, ci înseamnă lepădare totală a eului sau, cu alte cuvinte, o jertfire permanentă de sine, căci aceasta înseamnă să porți crucea; comportându-ne astfel – pierzându-ne viața – pășim pe urmele Unuia care a fost totdeauna victorios.

Să biruiești ... dar cum?

Dacă mergem pe acest drum, suntem biruitori prin El. „Ce înseamnă a fi mai mult decât biruitor?” a întrebat odată cineva, iar răspunsul a fost: „Să omori șase oameni și să fii gata să omori și pe al șaptelea.” A fost acesta răspunsul corect? NU! Ci tocmai contrariul: *să fii omorât de șase ori și apoi să fii gata să te lași omorât și a șaptea oară.* „Pentru Tine suntem dați morții (nu: omorâm) toată ziua“ (Romani 8.36).

Dacă suntem gata să ne jertfim în felul acesta din pricina Sa, avem victoria, iar Dumnezeu este proslăvit în noi.

Să observăm ce stă scris înainte și după versetul citat, iar atunci vom înțelege secretul acestei victorii și vom vedea cum este posibil să ne bucurăm și în suferințe, noi fiind din fire înclinați spre noi înșine. „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz sau strâmtorare sau persecuție sau foamete sau lipsă de îmbrăcăminte sau primejdie sau sabie?” (versetul 35). Nici una din aceste suferințe trupești nu poate să ne despartă de dragostea Sa, cu toate că sufletul nostru poate să piardă conștiința acestui fapt. Atunci suntem doborâți și înclinăm să murmurăm în încercările noastre; prin aceasta, diavolul câștigă. Dacă însă inimile noastre sunt îndreptate spre Domnul, Marele nostru Apărător, și suntem dependenți de El, atunci încercarea nu va putea decât să ne aducă mai aproape de El, iar noi vom putea să ne bucurăm din nou de dragostea, care este mai mare decât orice încercare. Atunci vom putea să ne lăudăm în încercările noastre; atunci lacrimile întristării vor deveni ca pietrele prețioase și vom fi mulțumiți și fericiți pe căile lui Dumnezeu față de noi. Atunci vom fi adevărați biruitori.

Urmează constatarea care produce bucurie: „Pentru că sunt convins că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele prezente, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru“ (versetele 38-39). Dacă mai întâi au fost suferințele trupești, în care am avut nevoie de dragostea lui Hristos ca ajutor, aici sunt dușmanii spirituali, iar împotriva acestora merge Însuși Dumnezeu. Ei nu pot să ne despartă de dragostea Sa, căci dragostea Sa este mai mare și mai puternică decât toate. Toată puterea acestor lucruri spirituale este mobilizată, ca să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu și să ne țină în robie, însă crucea lui Hristos a nimicit domnia lor, iar, pe baza morții Sale prețioase, dragostea lui Dumnezeu ne-a pus în siguranță față de toate acestea. Aceasta este o realitate minunată, de aceea nu trebuie să ne temem. Fie ca lumina acestei incomparabile dragoste să umple și să miște inimile noastre în așa fel, încât să fim gata să fim omorâți toată ziua din pricina lui Hristos, iar în felul acesta să fim biruitori prin Acela care ne-a iubit!

Să biruim lucrurile pământești

Madian: tabloul lucrurilor pământești

„Și fiii lui Israel au făcut ce era rău înaintea Domnului; și Domnul i-a dat în mâna lui Madian, timp de șapte ani. Mâna lui Madian a fost puternică împotriva lui Israel. Din cauza lui Madian, fiii lui Israel fugeau în văgăunile munților, în peșteri și pe stânci întărite. După ce Israel semăna, Madian se suia cu Amalec și cu fiii Răsăritului și porneau împotriva lor. Tăbărau în fața lor, distrugeau roadele țării până spre Gaza și nu lăseau în Israel nici hrană, nici oi, nici boi, nici măgari. Căci se suia împreună cu turmele și corturile lor, soseau ca o mulțime de lăcuste, erau fără număr, ei și cămilele lor, și veneau în țară ca s-o distrugă. Israel a ajuns foarte secătuit din cauza lui Madian și fiii lui Israel au strigat către Domnul. Când fiii lui Israel au strigat către Domnul din cauza lui Madian, Domnul a trimis fiilor lui Israel un proroc care le-a zis: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: Eu v-am scos din Egipt, Eu v-am scos din casa robiei. V-am scăpat din mâna egiptenilor și din mâna tuturor celor ce vă apăsa; i-am izgonit dinaintea voastră și v-am dat

Să biruiești ... dar cum?

vouă țara lor și v-am zis: Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru; să nu vă temeți de dumnezeii amoriților, în a căror țară locuiți. Dar voi n-ați ascultat glasul Meu.» Apoi Îngerul Domnului a venit și S-a așezat sub stejarul lui Ofra, care era a lui Ioas, din familia lui Abiezer. Ghedeon, fiul său, bătea grâu în teasc, ca să-l ascundă de madianiți. Îngerul Domnului i s-a arătat și i-a zis: «Domnul este cu tine, războinic viteaz.» Și Ghedeon i-a zis: «Ah, Domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni se întâmplă toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile Lui pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt? Acum Domnul ne-a părăsit și ne-a dat în mâinile lui Madian.» Și Domnul S-a uitat la el și i-a zis: «Du-te cu puterea aceasta pe care o ai și vei scăpa pe Israel din mâna lui Madian: oare nu te trimit Eu?» Ghedeon i-a zis: «Ah, Domnul meu, cu ce să scap pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu.» Și Domnul i-a zis: «Eu voi fi negreșit cu tine și vei bate pe Madian ca pe un singur om» (Judecători 6.1-16).

Madianiții sunt o imagine a lucrurilor pământești. Ei au răpit israeliților bucuria moștenirii primite de la Dumnezeu, așa că nevoia și suferința au intrat în viața lor. Este tocmai ceea ce lucrează lucrurile pământești în viața unui credincios, când acestea pun stăpânire pe el.

Lucrurile acestui pământ nu sunt neapărat rele și păcătoase. Sunt lucruri, care la locul lor, sunt bune și corecte și, în anumite împrejurări, pot fi văzute ca expresia binecuvântărilor temporale ale lui Dumnezeu. Când însă acestea devin scopul vieții noastre, dau la o parte lucrurile cerești, și drept urmare, în viața noastră va fi întuneric, cântecul de laudă va dispărea de pe buzele noastre și fericirea lăuntrică va înceta.

Grijile, bogăția, plăcerile și celelalte nevoi ale vieții, toate se numără printre lucrurile pământești și stau în legătură cu frumosul și urâtul, cu bucuria și suferința, cu fericirea și nefericirea vieții noastre. Ele se întâlnesc în cercul familial, social și de afaceri, și dacă le reușește să ne ia în stăpânire, atunci sămânța Cuvântului este sufocată în inimă și nu mai rodește. Domnul spune foarte clar în Evanghelia după Luca 8.14: „Sămânța căzută între spini sunt aceia care, după ce au auzit cuvântul, își văd de drum și-l lasă să fie înăbușit de *grijile, bogățiile și plăcerile vieții* și nu aduc rod care să ajungă la coacere.“ – „Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și să nu vă frământați mintea (notă: să nu vrei să faci toate lucrurile posibile) ... Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra“ (Luca 12.29, 31).

Cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și a căror atenție este îndreptată numai spre prezent - națiunile lumii - caută lucrurile pământești (Luca 12.30). Însă așa cum vulturul își desface aripile, se ridică deasupra pământului și se scaldă în lumina curată a soarelui, tot așa creștinul are dreptul și aptitudinea să se ridice deasupra lucrurilor pământești, ca să savureze comorile minunate ale Împărăției, unde Hristos are în toate întâietatea. Dacă el însă se cufundă în cele pământești, nu este nici rod pentru Dumnezeu și nici lumină pentru alții, căci aceste două lucruri, potrivit cuvintelor Domnului (Luca 8.15, 16), depind una de alta.

Lucrurile pământești sunt totdeauna opoziția celor cerești, și între ele este o permanentă rivalitate. Lucrurile cerești aparțin credincioșilor, însă lucrurile pământului le solicită atenția și vor să le răpească ceea ce este partea lor adevărată. De aceea este foarte importantă atenționarea: „Dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, *cautați lucrurile de sus, ... nu cele de pe pământ*“ (Coloseni 3.1, 2).

Starea celor care caută lucrurile pământești este foarte gravă, în mod deosebit atunci când este vorba de credincioși, despre care apostolul trebuia să scrie: „Căci de multe ori v-am spus și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos. ...*se gândesc la lucrurile pământești. Dar cetățenia noastră este în ceruri*“ (Filipeni 3.18-20).

Cum tratau madianiții pe Israel

„Tăbărau în fața lor, distrugeau roadele țării ... nu lăsau în Israel nici hrană, ...Israel a ajuns foarte secătuit din cauza lui Madian“ (Judecători 6.4-6).

Madianiții au câștigat supremația asupra lui Israel și de aceea copiii lui Israel s-au îndreptat spre văgăunile munților, în peșteri și pe stânci întărite (Judecători 6.2). Pe scurt spus, ei s-au ascuns în pământ. Dumnezeu îi adusese în acea țară ca să fie o mărturie pentru El și, dacă ar fi rămas pe căile Lui, lumina lor nu ar fi încetat să strălucească, iar celelalte națiuni ar fi recunoscut cât de bine este să ai ca Dumnezeu pe Dumnezeul lui Israel. Copiii lui Israel însă n-au fost o mărturie pentru Dumnezeu atâta timp cât s-au ascuns în văgăunile munților și în peșterile pământului; și astăzi nu este nici o lumină pentru Dumnezeu la cei din poporul Său care se găsesc sub stăpânirea lucrurilor pământești; lumina lor este ascunsă, în timp ce ei ar trebui să fie văzuți de toți ca unii care sunt puși în sfeșnic. Dumnezeu a adus pe copiii lui Israel în acea țară ca să o savureze; ei au găsit înaintea lor o țară în care curgea lapte și miere - o țară a bucuriei și a fericirii -, unde grâul ajungea la coacere și vitele pășunau pe înălțimi roditoare. Când însă madianiții au pătruns în acea țară și s-au așezat acolo, poporul a pierdut toate acestea, căci ei erau ca lăcustele care devorau tot ce era verde, iar Israel a fost secătuit și i-au fost răpitate toate binecuvântările care i-au fost date de Dumnezeu.

Se află vreunul din cititori într-o astfel de situație? Probabil ai permis lucrurilor acestui pământ să ia în stăpânire gândurile și inima ta, și ele au pătruns în număr mare în țară și s-au năpustit asupra a ceea ce era mai frumos și mai bun. Privești acum înapoi la timpul când lucrurile cerești erau bucuria și fericirea sufletului tău, însă acum gustul acestora a dispărut, acțiunea Duhului Sfânt a fost înăbușită și sufletul tău a fost complet epuizat. Nu mai este timp pentru a avea părtașie cu Domnul, căci madianiții „se suiau împreună cu turmele și corturile lor, soseau ca o mulțime de lăcuste; ... și veneau în țară ca s-o distrugă“ (Judecători 6.5).

Ce pagubă și ce durere, că aceasta este situația a mii de creștini, care odinioară aduceau roadă și care n-au fost biruiți printr-un păcat grosolan sau prin asemănarea cu lumea, ci prin „lucrurile acestui pământ“!

„Trebuie totuși să îngrijești de familie, de afaceri și de lucrurile vieții acesteia“, spun ei și drept urmare interesele Domnului, care de fapt sunt adevărata și importanta parte a poporului lui Dumnezeu, sunt neglijate și rezultatul întreit al acestui fapt este vizibil:

- nici un rod pentru Dumnezeu
- nici o lumină pentru alții
- nici o hrană pentru sine însuși.

Primul pas spre eliberare

În necazul său, Israel a strigat către Domnul, iar cu acest strigăt în nevoie a fost făcut primul pas spre o schimbare înspre bine. Copiii lui Israel trebuiau aduși la recunoașterea faptului că, dacă Dumnezeu nu-i va ajuta, nu mai este nici o nădejde pentru ei. Aceasta este o lecție importantă, pe care trebuie să o învețe fiecare. Orice eliberare trebuie să vină de la Dumnezeu - osteneala noastră este zadarnică. Toate eforturile de a ne elibera de sub jugul apăsător al lucrurilor pământești sunt zadarnice. Abia atunci când mijloacele noastre au fost epuizate, ne găsim în situația în care binecuvântarea poate curge spre noi. Sfârșitul posibilităților noastre este începutul posibilităților și mijloacelor nelimitate ale lui Dumnezeu. Când suntem la capătul puterilor, putem să strigăm spre Domnul. El este neschimbător; propriile noastre căi aduc întotdeauna asupra noastră necaz și suferință, așa cum israeliții au fost nevoiți să sufere din cauza propriei lor neascultări (Judecători 6.10).

Să biruiești ... dar cum?

Ca răspuns la strigătul lor după ajutor, Dumnezeu le-a trimis un eliberator, despre care ne este dată o descriere foarte interesantă și plină de învățăminte. Sunt unele puncte care ies foarte clar în evidență în ființa și în comportarea sa, și pe care dorim să le privim cu atenție:

1) El era în stare să pună în siguranță pentru sine ceva din produsele țării, care îi fuseseră răpite poporului Israel.

2) El era foarte îngrijorat din cauza stării poporului lui Dumnezeu.

3) Nu avea o părere înaltă despre sine.

4) Evenimentele principale pe drumul său spre victorie au avut loc noaptea sau în ascuns.

1) Ghedeon ne este prezentat tocmai în momentul când bătea grâul în teasc într-un loc secret pentru a-l ascunde de madianiți. Acest grâu aparținea poporului, căci el era produsul țării, pe care Dumnezeu le-o dăduse lor; pentru noi, grâul este o imagine despre Hristos. Lui Israel i se răpise mijlocul de subzistență, însă Ghedeon a putut totuși să pună ceva în siguranță dinaintea răpitorilor. Acest grâu era foarte prețios pentru el; de aceea nu a permis să îi fie răpit. Unui astfel de bărbat, Domnul Însuși putea să i se descopere și să-l numească viteaz, pentru că acesta începuse să pășească pe drumul victoriei.

Este Hristos prețios pentru noi și suntem obișnuiți să ne retragem într-un loc „ascuns“, departe de influențele și grijile vieții zilnice, ca să ne hrănim din El și lucrurile Lui, care sunt de fapt partea noastră? Sau trebuie să recunoaștem că nu avem timp pentru lucrurile Lui și că de dimineața până seara suntem preocupați cu obligațiile zilnice? Atunci în mod sigur ne găsim sub jugul amar al dușmanilor sufletului nostru: lucrurile pământești.

Trebuie să ne luăm timp, ca în liniște să ne hrănim cu Hristos. Curând vom observa cât de bine face acest lucru! Zilele devin mai frumoase, poverile mai ușoare, starea noastră de iritare și expresia încordată a feței noastre dispar. Când vom începe, sub ocrotirea prezenței lui Dumnezeu, „să treierăm“ adevăratul grăunte, se va ivi o nouă epocă. Ar trebui să veghem foarte atenți asupra acestor momente, căci, dacă permitem, lucrurile pământești vor pătrunde fără ezitare în cele mai sfinte ore.

În timp ce Ghedeon bătea grâul, i s-a arătat Îngerul Domnului cu înștiințarea: „Domnul este cu tine, războinic viteaz“. Cel care a ținut cu tărie ceea ce a dat Dumnezeu, a putut să fie numit așa; Domnul a fost cu el, și drept urmare a putut să fie tare și curajos.

2) Ghedeon se gândea la starea țării. Zilele nu mai erau ca odinioară, iar el suferea din această cauză. Se părea că Domnul și-ar fi părăsit poporul, iar aceasta îl apăsa foarte mult. Avea într-adevăr grâu pentru el, însă acest lucru nu-l satisfăcea, nu era mulțumit că doar el posedea ceva; starea de plâns a moștenirii lui Dumnezeu nu putea să-i fie indiferentă. Domnul a privit la el cu deplină satisfacție și i-a zis: „Mergi cu această putere a ta și vei salva pe Israel din mâna lui Madian. Nu te-am trimis Eu?“

Cel care aduce necazul înaintea lui Dumnezeu, simte câtă sărăcie este în sufletele multora din poporul lui Dumnezeu și cât de puțin sunt cunoscute și prețuite lucrurile minunate ale lui Hristos. Când simți așa ceva, nu poți să fii mulțumit să-ți mănânci singur partea ta. Niciodată! Aceasta ar fi dovada clară a faptului că inima nu se găsește în părtășie cu Dumnezeu. Noi nu putem să ne despărțim lăuntric de restul turmei lui Dumnezeu; sărăcia și paguba ei este și a noastră.

Ghedeon nu voia să se despartă de restul poporului lui Dumnezeu. Atunci când Îngerul a spus: „Domnul este cu tine...“, el a răspuns: „...dacă este Domnul cu noi...“ Cu cât Hristos devine mai prețios pentru noi, cu atât mai mult vom iubi poporul Său și vom dori eliberarea de orice jug de robie a fiecăruia din ai Săi.

3) Ghedeon gândea modest despre sine. El nu a devenit mândru în urma modului cum i s-a adresat îngerul, ci dimpotrivă a vorbit despre sărăcia familiei sale și despre propria sa lipsă de

Să biruiești ... dar cum?

importantă; și tocmai aceasta l-a făcut un vas ales pentru Domnul, așa că înștiințarea a fost confirmată încă o dată: „... vei bate pe Madian ca pe un singur om“.

Aceste trei lucruri se află întotdeauna împreună și fiecare este un semn caracteristic al harului lui Dumnezeu în poporul Său: 1) prețuirea lui Hristos; 2) dragostea și grija pentru poporul Său; 3) modestia.

Dumnezeu trebuie să intre în drepturile Sale

Ghedeon nu știa încă cine era Cel care îi vorbise, însă este îmbucurător să vedem că atunci când a venit timpul potrivit, a putut aduce azimi dintr-o efă de făină și un ied. Domnul a primit darul său și l-a asigurat: „Pace ție, nu te teme, nu vei muri“. O dată cu creșterea luminii, a crescut în Ghedeon credința și puterea, pentru că a zidit un altar Domnului și i-a pus numele „Domnul păcii“, ceea ce înseamnă „Domnul este (sau trimite) pace“. Ghedeon s-a bizuit pe promisiunile făcute de Dumnezeu și prin credință a luat în posesiune pacea pentru toți.

Înălțarea acestui altar însemna că Dumnezeu putea să intre în dreptul Său, care i-a fost luat un timp așa de îndelungat; când recunoaștem drepturile lui Dumnezeu asupra noastră, atunci El poate trimite pacea.

Acesta a fost deci bărbatul pe care Dumnezeu putea să-l folosească pentru eliberarea poporului Său. Trăsăturile caracteristice ale harului și ale credinței în el sunt tipice stării în care noi ar trebui să ne găsim, dacă dorim să fim eliberați sau să fim eliberatori. Acela, al cărui suflet se hrănește din lucrurile cerești, va fi un adevărat închinător al lui Dumnezeu, pentru că inima sa este umplută cu lucruri divine; el este acela care poate să înalțe un altar potrivit cu intențiile lui Dumnezeu, care poate să dea lui Dumnezeu ceea ce i se cuvine. Un asemenea om nu va permite ca mintea sa, inima sa și timpul său să fie luate în stăpânire de lucrurile acestui pământ.

Până aici, activitatea și progresul lui Ghedeon au avut loc numai în ascuns cu Dumnezeu; ajungem acum la primul său atac public împotriva stăpânirii dușmanului.

În țară a fost înălțat un altar lui Baal, falsul dumnezeu, iar acesta a fost motivul pentru care Israel a trebuit să sufere atât de mult sub tirania madianiților. Baal este zeul soarelui. Soarele reprezintă influențele care stăpânesc ziua, iar altarul lui Baal în țară arată cum lucrurile pământești au pus stăpânire pe inimile și gândurile poporului lui Dumnezeu. Acest altar trebuia neapărat să cedeze locul altarului lui Dumnezeu.

În aceeași scrisoare, în care suntem îndemnați să gândim la cele de sus și nu la cele de pe pământ, citim: „...ca El să aibă întâietatea în toate“ (Coloseni 1.18). Dacă vrem să ne eliberăm din robie și să trăim în libertate, atunci Hristos trebuie să aibă cel dintâi loc. Este așa în inimile noastre? În mod evident, El este demn să ocupe acest loc; dacă așa trebuie să fie „în toate“, atunci acest lucru este valabil și pentru inima și pentru viața noastră. Dacă influențele zilei și lucrurile vieții au câștigat supremația în noi, atunci lucrurile lui Hristos sunt date la o parte; falsul dumnezeu Baal s-a făcut punctul central al vieții noastre, și drept consecință suntem lipsiți de bucurie și de roadă. Trebuie să dărâmăm acest altar din temelie și să-L lăsăm iarăși pe Hristos să devină totul. „Copilașilor, păziți-vă de idoli!“

Să ne gândim că numai omul, care a fost în liniște cu Dumnezeu, poate dărâma altarul falsului dumnezeu; noi nu avem nici o putere asupra acestui dușman, dacă nu suntem obișnuiți să umblăm în ascuns cu Dumnezeu.